

GLEDALIŠČE V OBERAMMERGAU

Pasionske igre v Oberammergau.

Spisal prof. Anton Sušnik.

Ko sem bil še nižjegimnazijec, so nas peljali nekoč Alojznike v gledališče. Na programu je bilo trpljenje Kristusovo. Bajе je došla družba igralcev prav iz Oberammergaua.

Stopil sem takrat prvič v hram, posvečen Muzam. Zato se mi je ta dan neizbrisno vtisnil v spomin. In kdor ve, kaj pomeni gledališče za ljubljanskega študenta, posebno če je priromal z dežele v mesto, bo znal ceniti čuvstva, ki so tedaj polnila moje srce.

Odkazali so mi prostor v loži. Nerodno sem sedel, plaho se oziral okrog in trepetaje sem opazoval vso to meni še neznano krasoto. Ti imenitni sedeži! In lože! Kako lepo so se podale, krasno opremljene z rdečim baržunom, v polukrogu vrsteč se druga ob drugi! In ta zastor! Ves zavzet sem opazoval sliko na njem! Neumljiv mi je bil njen pomen. Ali naj nam predstavlja češčenje boginje umetnosti? Ali kaj? Tak je torej hram, posvečen Muzam! — Kako je vse to izgledalo nekdanj pri Grkih? Misel se mi je podila za mislijo. Drhtelo mi je mlado, nemirno srce, dihal sem težko od vročega pričakovanja. In potem! Zastor se je dvignil; igralci so nastopili. Toda še danes ne morem pozabiti. Kot možički na vrvcu so se prikazovali igralci in zopet izginjali. Vse sama pusta, prazna pantomima, brez življenja! Bridkega razočaranja je tarnala moja duša.

In tako naj se igrajo one slavne pasionske igre v Oberammergauu. Ne, ne, to ni mogoče! Vse zlagano! Vse sama umazana reklama!

In res sem izvedel lani — pravili so mi kot sveto tradicijo: Nikdar in nikoli, odkar se igrajo pasionske igre v Oberammergauu, nikdar še ni noben igralec nastopil kje izvun doma! Pač so jih brezvestni agentje mamili z zlatimi obljubami, ponujali jim naravnost ogromne vsote, a nihče se ni dal zvabiti. Tako poroča tudi prelat Schroeder v svoji knjigi „Oberammergau und sein Passionsspiel“.

Takrat sem torej mislil, da sem gledal nekake pasionske igre, kakor se igrajo v Oberammergauu, a trdno verjeti tega nisem mogel nikdar.

Prešla so leta in le parkrat sem še slišal ime Oberammergau v gimnaziji.

Zatemneli so spomini...

I.

V Oberammergau!

Lansko leto pa je zopet enkrat zadonel po širnem svetu klic: V Oberammergau! V Oberammergau! In slišali so ga narodi evropski, zdramili so se narodi onstran oceana. In tisoči in tisoči so romali v Oberammergau.